

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Ludovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. II. Ludovici vocatio, & ingressus in Societatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

signibus prae-dictis impulsit ad renuntiandum mundo, & statum religiosum amplectendum, quorum non pauci Societatem sunt ingressi. Hæc ibi Ludovicus, quem DEVS opera ejusdem P. Martini Gutierij ad Societatem JESV perduxit, ut Cap. sequente dicitur.

CAPUT II.

LUDOVICI VOCATIO ET ingressus in Societatem.

I.

DUM Ludovicus magnis passibus in studio Theologiæ procedit, DEVS illum ad perfectioris vitæ modum ita validè impulsit, concionibus P. Martini Gutierrez accensum, ut ei certum jam esset in aliqua Religione vitam transigere; sed hoc tulit molestius, quòd ad Societatem JESV se sentiret impelli. Placuit ergo consilium poscere à matre, cujus prudentiæ & pietati

Proponit fieri Religiosus.

pietati credebat posse se tutò con-
 fidere. Suasit illa differre negotiū,
 donec natu & eruditione major,
 constantius exequeretur propo-
 situm: quam solam dilationis cau-
 sam fuisse testatur frater ejus An-
 dreas de Ponte; non autem, quòd,
 ut alij suspicabantur, tum voluerit
 secularis, in statu Ecclesiastico san-
 ctius vivere. Id vnum ei grave
 fuit, quòd tam validè, & absolutè
 in Societatem se trahi videret, fa-
 miliam novam, & impugnatione
 multorum, etiam gravium, & reli-
 giosorum virorum, quorum judi-
 cio atque doctrinæ multum tri-
 buebat, vexatam illis temporibus.
 Ipse enim animo suo magis fere-
 batur in Ordinem PP. Prædicato-
 rum, in quorum fere gremio ado-
 leverat, & quos veluti magistros
 & amabat, & venerabatur.

II.

In ea lucta versabatur solus, ne-
 mine

*Invitus
 trahitur
 à DEO
 ad Socie-
 ratem.*

mine conscio, quid ageretur in
ejus animo; quando jam nec
matri fidendum putabat. Ergo
ipse ardenti, & crebriore oratione
agere cum DEO: urgere suspirijs,
supplicare cum lacrymis, ut suam
sibi voluntatem apertius indicare
vellet. Quanto verò enixius insta-
bat precibus, tãto vehementiores
impulsus, & fortiores instinctus ad
ineundam Societatem sentire; at *Vocatio-*
que id magis, cùm orabat trãquil- *ni con-*
liùs; in omni alia mentis propo- *sentit.*
sitione, præterquam in ista, aresce-
re, frigere, turbari. Atque ita à So-
cietatis consilio avertebatur pani-
cis terroribus, affligebaturque mi-
serum in modum; donec DEO
placuit, ei, porrectâ manu, dispel-
lere vanos illos timores, ex ipsa
Religionis huius novitate & ve-
xatione, quòd in ea tantùm excre-
verit, tantùmque adjumenti ad
plurimorum salutem contulerit,
mani-

manifesto DEI erga ipsam amoris, sua se
& suæ, ut in eam se conferat, vo scholi
luntatis, argumento. Nihil ergo precat
hæsitans ampliùs, decrevit parere tum
tot, ac tam vehementibus impul. mato,
sibus: nemini tamen id aperien. propo
do, donec post menses aliquam argum
multos exequendi tempus appe. ferij,
teret. tam
rerem

III.

Verùm ut ista vocatio fuit ejus
inclinationi parùm accommoda, Jnt
fic nondum penitùs ex animo su. fert e
spiciones, & formidines illas ex. P.Ma
cluserat. Vnde argutè, curiosè que te, ap
observabat mores, actionesq; no. Gall
strorum, ubi nostros Theologia alijs
Studiosos, eùm pro more simul in v
irent ad hortum relaxandi à stu. Miru
diorum contentione animi causâ, rat e
dissimulanter insecutus, vidit in. Beat
cedere magna cum modestia, se. nun
rendo pios sermones; in horto orig
verò alios ire seorsim, & promere disp
sua

*Confir-
matur
modestia
Schola-
sticorum
Societa-
tis.*

oris sua scripta, quæ exceperunt in
vo. scholis, alios pium libellum aut
ergo precatoriam corollam tractare,
rere tum enimvero, multum confir-
pul. mato, se illis quondam adjungendi
rien. proposito, recedens prudenter
am. argumentabatur, quales forent
ppe. serij, cum in animi relaxatione
tam religiosè, modesteque se ge-
rerent.

IV.

Interea dum justas ob causas dif-
fert exequi propositum, An. 1573.
ex. P. Martino Gutierrez gloriosa mor-
que te, apud Hæreticos, defuncto in
no. Gallia, orbatus quidè Ludovicus,
ogia alijs tamen haud vanis argumentis
mul. in vocatione sua est roboratus; *Amat*
stu. Mirum quod narrabimus. Placue- *piam o-*
usâ, rat ei semper opinio illorum, qui *pinionem*
t in. Beatissimam Dei Matrem sentiunt *de Im-*
se. nunquam fuisse inquinatam labe *macula-*
orto originalis peccati. Sed cum in *ta Con-*
nere disputatione quadam se passus *ceptione*
sua B fuisset,

fuiſſet, vi rationum, abduci de p
 illa ſententia in contrariam, ſtatim
 ut abiit ex auditorio, inuſitata
 mentis ariditate, ac tœdio fuit ob
 rurus. Excuffit igitur omnes con
 ſcientiæ ſuæ latebras, ecquid inve
 niret in ea culpæ, vel etiam imper
 fectionis (nam & minùs perfecti
 à ſe factorum rationem habere
 jam tum aſſueverat) unde ſibi
 oboriri potuerit ea nauſea: cùm
 que nihil deprehendiſſet ejuſmo
 di, ad moderatorem animi ſui ſe
 contulit, Sacramenta ſuſcepit,
 fortè ſic rediret lætitia & ſerenitas
 priſtina: ſed nihil quidquam pro
 fecit. Iterum ergo ad quæſtionem
 vocatâ conſcientiâ, recordatus eſt
 ſe reſeſſiſſe à priſtina opinione,
 de illibata conceptione Dei paræ.
 Et hanc ſui mali cauſam ſtatuens,
 voto ſe obligavit, ſemper tenendi
 firmiter communem piorum ſen
 tentiam: quo factò mox priſtinus
 ei

*Voto ad
 eandem
 ſe obli-
 gat.*

ei sensus pietatis, cum serenitate
ac solatio interiore, est redditus,

V.

Quia verò per votum illud non
voluerat prohibitum, opinionem
illam in scholis, exercitij causâ, ex
mente aliena, Magistrorum suo-
rum, defendere, existimans id sa-
tis esse, si suam sententiam, quam
teneat animo, tantisper dissimula-
ret, donec res peteret exprimi,
quid revera sentiret: Magna Virgo
mirabili modo demonstravit, se
aliquid amplius ab eo exigere, &
ne per ludum quidem velle ab eo
propugnari opinionem adversam.
Nant cum ejus Doctores illam
Ludovico tutandam conjecissent
in Theses, & jam esset descenden-
dum in certamen, omnem subito
& quæstionis, & argumentorum
memoriam funditus exemit ei,
quantumvis antea instructissimo.
Notavit unde sibi provenerit in-

*Miro
modo in
ea con-
firma-
tur.*

B 2 exspe-

expectata rerum, tam bene con-
 prehensarum, ignorantia & ob-
 vio; & mox provolutus ante aras
 Virginis, novum, & immortale
 votum sacravit, nunquam post ha-
 ullo modo, ne disputationis qu-
 dem gratiâ, præferendi, vel susti-
 nendi illam sententiam, dum
 modo id sibi in præsentiarum
 concedat; ne Doctoribus, ad im-
 pugnandum paratis, & condisci-
 pulis, videatur voluisse illudere.
 Et, mirum dictu, statim restituta
 est ei memoria præsentissima o-
 mnium, quæ antea comprehen-
 derat: quod jure jurando testat-
 sunt Patres, Gaspar Brizenno, &
 Franciscus à S. Vincentio. Pluri-
 mum accendit ea res amorem ejus
 erga Societatem, à qua sciebat
 constanter piam de Matre DEI o-
 pinionem defendi.

VI.

Sed pax ei diuturna non fuit;
 nam

nam hostis omnis boni propositi,
malè sibi ab illo metuens, atrocem
denuo tempestatem excitavit in
ejus animo, de qua ipse in vita P.
Alvarez cap 19. sic scribit: Postquam decrevi ingredi Societatem, toto tempore sex mensium, quo distuli desiderij mei executionem, trahebat me magna quadam propensio & affectus, quem ad aliam religionem habueram, quam ut antea semper, ita nunc etiam magni facio. Sed quoniam Divina vocatio rationibus, & validis impulsibus, me ad Societatem trahebat, tot cogitationum sibi adversantium fluctibus cum oppugnarer & affligerer, ita cor meum torquebatur, ut sim coactus ad campos exire, ad respirandum, & exclamandū, ne rumperer: Videbar mihi, utramlibet religionum ingrederer, totam vitam sub eodem tormento tracturus, vexante me cogitatione, ne forsā erraverim, & alteram ut meliorem præferre debuerim. Sed quoniam tem-

Denuo
confir-
matur
in propo-
sito So-
cietatis.

pore orationis & quietis, & cum in
 conspectu DEI me collocabam, recu-
 rebat mihi semper ea cogitatio, Divini
 voluntatis esse, ut Societatem ingre-
 diar, tandem sum ingressus, non ex-
 gua cum difficultate, & repugnantia

VII.

Affluxerat jam tempus, quo di-
 meditata perficeret. Aperuit suum
 desiderium primò Theologiæ stu-
 dioso è Societate, cui nomen Pe-
 tro Ruiz de Castillo, qui postea
 Rector Legionis, & magnorum in
 Provincia Castellana meritorum
 fuit. Is eum adduxit ad Rectorem
 Collegij S. Ambrosij, Antonium
 Marcenium, virum eximie sancti-
 tatis: qui diligenter expensis vo-
 cationis illius momentis, & agni-
 tis, quas afferebat in obsequia Dei,
 præclaris dotibus, bonam ei spem
 fecit impetrandi à Præposito Pro-
 vincie, qui tunc erat Joannes Sua-
 rez. Hic cum advenisset, magna
 cum

Admit-

titur ad
Societa-
tem.
eum voluntate admisit, fausto die,
qui S. Francisco Xaverio sacer est;
bono prælagio, quàm propè ad
Apostolicum ejus zelum pro alio-
rum salute, & gloria Dei esset olim
accessurus. Atq; horum omnium
nihil cuiquam è suis, nec fratribus,
neque adeo matri detexit, viriliter
omnes difficultates secum con-
coquens; donec secunda die De-
cembris, Anno Domini 1574. vi-
gesimo ætatis, absoluto jam secun-
do cursu Theologici, Vallisoleti,
primus omnium in Collegium S.
Ambrosij receptus, & ut ex tabulis
constat, Medinæ Campi Domum
Probationis ingressus est.

CAPUT III.

LYDOVICI NOVITIATUS
& Vota.

I.

POST separationem Provin-
ciæ Castellanæ à Toletana, P.
B 4 Baltha-